

Arrest

nr. 200 054 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het conflict met zijn vader en zijn oom omwille van het feit dat hij alcohol drinkt en weigert zich te conformeren aan de islamitische voorschriften.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 177 394 van 7 november 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een video-opname waarvan hij aangeeft dat het zijn oom betreft die zijn vader in het been schiet, een verstotingsbrief, zijn nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en rijbewijs.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 177 394 van 7 november 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire

beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken welke geenszins door verzoeker worden ontkracht of weerlegt of in een ander daglicht geplaatst, zoals onder andere het feit dat dergelijke privé-filmpjes door mogelijke inscenering (van locatie en omstandigheden) geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld en het gegeven dat het neergelegde attest van verstoting door eenieder kan worden opgemaakt of op zijn minst zeer gemakkelijk te manipuleren is, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat corruptie in Irak welig tiert en documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor Iraakse documenten een relatieve bewijswaarde hebben, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde video-opname, waarop volgens verzoeker zijn oom zijn vader in het been schiet, en het attest van verstoting geen bewijswaarde worden gehecht.

De Raad verwijst voorts integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2017, voert verzoekende partij aan dat de beschikking onterecht stelt dat zij voortbouwt op haar vorige asielaanvraag, terwijl duidelijk is dat zij nieuwe elementen heeft ingediend die een nieuw licht werpen op haar asielrelaas, de vervolgingsfeiten en haar vrees voor vervolging. Verzoekende partij vervolgt dat het CGVS iets heel anders maakt van de video die zij heeft ingediend en daaruit dient afgeleid te worden dat een en ander niet correct werd onderzocht. Verzoekende partij stelt dat haar oom haar naar het leven staat en niet haar vader. De oom en haar vader hebben er weliswaar problemen mee dat verzoekende partij zich niet wil conformeren maar haar vader zou haar nooit naar het leven staan. Bovendien is op de video te zien dat de oom haar vader in het been schiet en niet omgekeerd zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij tevens heeft gesteld dat zij verwesterd is en daarmee problemen zal kennen en dat dit niet werd onderzocht.

In de mate verzoekende partij stelt dat op de video te zien is dat haar oom haar vader in het been schiet en niet omgekeerd, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing inderdaad op één plaats vermeld wordt dat *“uw vader uw oom in het been zou schieten”*, doch dat dit duidelijk een materiële vergissing is aangezien in de volgende zin duidelijk sprake is van een gewonde vader.

Voorts ontkracht verzoekende partij niet *“dat dergelijke privé-filmpjes door mogelijke inscenering (van locatie en omstandigheden) geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld”* en *“het neergelegde attest van verstoting door eenieder kan worden opgemaakt of op zijn minst zeer gemakkelijk te manipuleren is”*. Verzoekende partij weerlegt evenmin dat uit *“de informatie van het Commissariaat-generaal (...) blijkt dat corruptie in Irak welig tiert en documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor Iraakse documenten een relatieve bewijswaarde hebben.”* Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de beelden op de video enkel aantonen dat twee mannen nogal gewelddadig met mekaar omgaan en één persoon beschoten wordt door een andere, niet meer en niet minder.

In de mate verzoekende partij thans stelt dat het niet haar vader is die haar wil vermoorden maar haar oom, kan de Raad slechts vaststellen dat haar verklaringen niet coherent zijn in vergelijking met haar verklaring aangelegd tijdens haar tweede asielaanvraag: *“Zowel mijn vader en mijn oom willen dat ik terugkeer naar Irak zodat ze mij kunnen vermoorden (...)”* (adm. doss., stuk 6 DVZ, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt en dat terecht geen geloof wordt gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten.

Het feit dat verzoekende partij verwesterd zou zijn, is een bewering waarvan zij niet aantoonde dat zij terugkeer naar Irak als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier concreet aan dat haar verblijf in België haar verwesterd zou hebben gemaakt zodat zij haar leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat zij verwesterd zou zijn, doch men dient een risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de beschikking onterecht stelt dat zij voortbouwt op haar vorige asielaanvraag, terwijl duidelijk is dat zij nieuwe elementen heeft ingediend die een nieuw licht werpen op haar asielrelaas, de vervolgingsfeiten en haar vrees voor vervolging. Bovendien weerlegt noch ontkracht verzoekende partij met een dergelijk verweer de bovenstaande vaststellingen niet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 november 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS